

бразлията *) — да го накаже Богъ! — силно ни преслѣдваше.

— Но и ний не малко работа му задавахме.

Истина е. Зжбъ за зжбъ, даромъ нищо не получаваше. Весело бѣше да се бсримъ съ такъвъ визиръ. Той бѣше юнакъ, нѣма що да се каже, бояха се отъ него хайдутитѣ, но затова пѣкъ бейоветѣ умираха отъ страхъ.

— Сега такива вече нѣма.

— За това и султана го държи въ Стамбулъ, защото орела не мѣже да ходи на ловъ съ гарванитѣ, нито боевийтъ конь тѣгли кола наедно съ катхритѣ. Такива като Кжбразлията у него сж малко, а останалитѣ всички сж еднакви; ето той, като добъръ ловджия, и не пуца любимото куче върху обикновенъ заякъ, за да не се умори, а го пази за сивийтъ заякъ—баща. Лошитѣ кучета гонятъ лошо, може би тѣ ще и уловятъ дивича, но сами нѣма да се засилатъ и да отидатъ надалѣчъ.

— Толкова по-добръ за насъ; ний можемъ да се расхождаме и да хайдутуваме по цѣлата страна, като че ли никога е нѣмало тия валии, сѣкашъ, че ли се присънява на хората че тѣ сж нѣкждѣ задъ горитѣ, задъ планинитѣ.

Така тѣ разговаряха и се ухватаха къмъ Кжркъ-Клисийскитѣ лѣсове.

Деликанлията, това бѣше правнучката на старий Стефанъ, на чернийтъ жребець е сжщо щастлива, както и коньтъ подъ нея. Тя за пръвъ пѣтъ испадна въ такава веселба. Тя ту припустне свейтъ враний конь, ту го спре, припка съ него на-лѣво и на-дѣсно, потупва го по шията и си играе съ неговата грива, както дѣте съ играчката. Тя се смѣе безъ причини, като забѣлѣзва какъ на нея глѣдатъ, и се весели отъ всичкото си сърдце, за-

*) Мехмедъ-Кжбразлж паша бѣше единъ отъ висшитѣ и най-достойни сановници на Портата. Той бѣше два пѣти саздаминъ и два пѣти валия на Едириенский вилаетъ. Гръмотевица за бейоветѣ, които злоупотребляваха съ своитѣ привилегии и истребитель на разбойницитѣ, той пазяше сиромаситѣ и неговийтъ сждъ бѣше справедливъ. Добритѣ хора го благославяха, а лошитѣ треперяха отъ името му.